

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- uwzględnienie zarzutów podniesionych przed sądem pierwszej instancji, lub, tytułem, ewentualnym, odesłanie sprawy do Trybunału Pierwszej Instancji na zasadach przewidzianych w art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zniekształcenie środków zaskarżenia, naruszenie prawa, a także nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia w zakresie dotyczącym indywidualizacji beneficjenta pomocy oraz zakresu swobodnego uznania przysługującego Komisji przy określaniu beneficjenta pomocy.

Po pierwsze, AceaElectrabel Produzione S.p.A. (zwana dalej „AEP” lub „wnoszącą odwołanie”) podnosi w ramach odwołania zarzut popełnienia w wyroku poważnych błędów proceduralnych w zakresie, w jakim Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił zawartego we wniesionej doń skardze zarzutu błędnego określenia beneficjenta pomocy, co ma stanowić obiektywną przesłankę do zastosowania w niniejszej sprawie zasady określonej w linii orzeczniczej „Deggendorf” (zgodnie z którą w pewnych okolicznościach można zawiesić wypłatę nowej, zgodnej ze wspólnym rynkiem, pomocy do momentu zwrotu przez dane przedsiębiorstwo poprzedniej pomocy przyznanej bezprawnie). W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie kwestionuje uznanie tego zarzutu za niedopuszczalny w części dotyczącej naruszenia art. 88 (WE) oraz rozporządzenia nr 659/99⁽¹⁾. AEP twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji zniekształcił tą część zarzutu, w której skarżąca w pierwszej instancji sprowadzała jedynie błędne określenie beneficjenta pomocy do jednego z typowych uchybień aktu administracyjnego. Twierdząc, że kwestia naruszenia zasad dotyczących odzyskania pomocy jest całkowicie pozbawiona znaczenia dla sprawy, Sąd Pierwszej Instancji zniekształcił argumenty, na których opiera się ta część niniejszego zarzutu.

Ponadto wnosząca odwołanie kwestionuje ten wyrok w zakresie, w jakim Sąd utrzymał w nim w mocy sporną decyzję pomimo popełnienia w niej poważnego błędu polegającego na utożsamieniu AEP (beneficjenta nowej pomocy) z grupą ACEA (beneficjentem niezwróconej pomocy), oparte go na błędnym, nielogicznym i wewnętrżnie sprzecznym zastosowaniu wypracowanego w orzecznictwie wspólnotowym pojęcia jedności gospodarczej w ramach grupy przedsiębiorstw. W opinii wnoszącej odwołanie pojęcie to znajduje zastosowanie w przypadku przedsięwzięcia typu *joint venture* kontrolowanego wspólnie przez dwie różne grupy (jak ma to miejsce w przypadku AEP), podczas gdy powoływane orzecznictwo w zakresie jedności gospodarczej przedsiębiorstwa dotyczy jedynie przedsiębiorstw kontrolowanych przez tylko jedną jednostkę. Błąd ten jest poważniejszy tym bardziej, że Sąd Pierwszej Instancji uznał za pozbawioną znaczenia dla sprawy okoliczność polegającą na tym, iż kapitał AEP jest w 70 % skonsolidowany w innej grupie gospodarczej, która nie ma nic wspólnego z beneficjentem niezwróconej pomocy. Sąd Pierwszej Instancji także popełnił błąd przy stosowaniu pojęcia przedsiębiorstwa niezależnego funkcjonalnie, twierdząc, że skarżąca nie

może uważać się za funkcjonalnie niezależną, jeśli jest kontrolowana przez dwa przedsiębiorstwa.

- 2) Zniekształcenie środków zaskarżenia, naruszenie prawa, a także nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia w zakresie podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji zarzutów dotyczących możliwości zastosowania do oceny niniejszej sprawy zasady określonej w linii orzeczniczej Deggendorf.

Po drugie wnosząca odwołanie podnosi zarzut błędnego zastosowania w zaskarżonym wyroku zasady określonej w linii orzeczniczej Deggendorf w zakresie, w jakim Sąd potwierdza w nim dokonaną przez Komisję ocenę spełnienia obiektywnej przesłanki zastosowania tej zasady. W szczególności wnosząca odwołanie kwestionuje rozumowanie Sądu Pierwszej Instancji w zakresie, w jakim twierdzi on, że Komisja nie była zobowiązana do przedstawienia konkretnych i szczegółowych dowodów, aby wykazać, iż kumulacja pierwszej i drugiej pomocy wywierała szkodliwy wpływ na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, sprawiając w ten sposób, że także ta druga pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. W przypadku oceny zgodności zgłoszonej pomocy ze wspólnym rynkiem nie można swobodnie przenosić ciężaru dowodu, zwłaszcza w przypadku, gdy Komisja nie wykorzystała narzędzi oddanych do jej dyspozycji w rozporządzeniu proceduralnym. Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił tych argumentów i potwierdził bezkrytycznie wydaną przez Komisję decyzję. Wreszcie, Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił podniesionego przed nim zarzutu w zakresie, w którym skarżąca w pierwszej instancji twierdzi, że celem określonej w linii orzeczniczej Deggendorf zasady nie jest stworzenie narzędzia służącego karaniu przedsiębiorstw, które nie zwróciły przyznanej poprzednio pomocy, lecz uniknięcie sytuacji, w której skumulowanie przez jedno przedsiębiorstwo większej ilości pomocy może szkodliwie wpływać na wewnątrzspółnotową wymianę handlową, sprawiając w ten sposób, że także ta nowa pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, niezależnie od tego, czy dokonano zwrotu poprzednio przyznanej pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-481/09)

(2010/C 24/71)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i M. Thomannová-Körnerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/7/WE z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając ich do wiadomości Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 18 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 24 marca 2008 r.

⁽¹⁾ DZ.U. L 64, s. 37.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 30 listopada 2009 r. — Budějovický Budvar, národní podnik przeciwko Anheuser-Busch, Inc.

(Sprawa C-482/09)

(2010/C 24/72)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Budějovický Budvar, národní podnik

Strona pozwana: Anheuser-Busch, Inc.

Pytania prejudycjalne

- 1) Co się rozumie przez wyrażenie „dawał przyzwolenie” w art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽¹⁾, a w szczególności:
 - a) czy „dawał przyzwolenie” jest pojęciem prawa wspólnotowego, czy też sąd krajowy może stosować przepisy krajowe w odniesieniu do znaczenia przyzwolenia (włącznie ze zwłoką lub długoletnim uczciwym jednoczesnym używaniem)?
 - b) jeśli „dawał przyzwolenie” jest pojęciem prawa wspólnotowego, to czy można uważać, że właściciel znaku towarowego dawał przyzwolenie na długotrwałe i utrwalone uczciwe używanie identycznego znaku towarowego przez kogoś innego, gdy od dawna o tym wiedział, ale nie był stanie temu przeszkodzić?

c) w każdym przypadku, czy konieczne jest, by znak towarowy właściciela znaku towarowego był zarejestrowany, zanim będzie on mógł zacząć „dawać przyzwolenie” na używanie przez kogoś innego i) identycznego lub ii) łudząco podobnego znaku towarowego?

- 2) Kiedy zaczyna się okres „kolejnych pięciu lat”, a w szczególności, czy może się on zacząć (a jeśli tak, to i zakończyć), zanim właściciel wcześniejszego znaku towarowego uzyska rzeczywistą rejestrację swojego znaku towarowego; a jeśli tak, to jakie przesłanki są konieczne do tego, by termin ten zaczął biec?
- 3) Czy art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 89/104/EWG stosuje się tak, by umożliwić właścicielowi wcześniejszego znaku uzyskanie pierwszeństwa co do jego prawa, nawet jeśli uczciwe jednoczesne używanie dwóch identycznych znaków towarowych dla identycznych towarów trwało przez długi okres, tak że gwarancja pochodzenia wcześniejszego znaku towarowego nie wskazuje na to, że znak towarowy oznacza towary właściciela wcześniejszego znaku i nikogo innego, a przeciwnie oznacza jego towary lub towary innego użytkownika?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-486/09)

(2010/C 24/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i N. Bambara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002⁽¹⁾ z dnia 13 czerwca 2002 r. Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 i 9 tego rozporządzenia;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.